

je dobro délo, ko sem videl, kako sta potem vse bolj rdela onádva. Po dveh Prešernovih nemških sonetih sta priznala, da ju je sram, ker o nas ničesar ne vesta.

»Pridite pojutrišnjem! Upam, da boste tedaj opazili slovenske prevode »Wertherja« na častnem mestu v vitrinah.«

Knjige so res postavili na vidno mesto v vitrinah. Ampak gospodu Ebertzu to ni bilo dovolj. Vzel si je cel dan časa, da mi je osebno razkazal vse, kar je v mestu vredno videti. Tega pa ni malo. V Papiusovi palači je razstavljeno baročno evropsko pohištvo. Videl sem Louvre, Versailles, Sanssouci pa še kaj, toda v Papiusovi palači bi ostal lahko dneve dolgo. Sédel sem na stol, na katerem si je sodil Karl Wilhelm Jerusalem. Pa za omizje, za katerim je Goethe preživel svoje dneve v Wetzlarju. Stal

sem ob grobu sv. Gertrude, zraven pa poslušal g. Ebertza, ki mi je pripovedoval o svojih prijateljih v Sovjetski zvezi in o svoji véliki navezanosti na to deželo. Pa o sreči, da je odkril nov slovanski narod, o katerem dotlej ni vedel ničesar, o katerem pa se hoče poučiti, kolikor bo največ mogoče. Cel dan je bil vzoren gostitelj in odličen razlagalec.

Dogodek bi ne bil vreden zapisa, če ne bi bilo zraven res čudnega naključja. In če bi zraven ne bilo Nemcev, ki obožujejo Slovane nasploh, Ruse posebej, nas pa imajo radi. Nemcev, ki ne vedo o nas ničesar, pa bi radi vedeli o nas kar največ. Takih Nemcev, ki so nam hvaležni za kulturne stike in ki tako početje hvaležno sprejemajo.

Janez Svoljšak
Osnovna šola »Tone Čufar«
na Jesenicah

Vprašali ste

O PRIIMKU ČOP

Od kod izvira moj priimek?

Marjana Čop
Maribor

ODGOVOR

Iz Slovenskega biografskega leksikona I, str. 95, vzemo, da izvira rod slovenskih (in hrvaških) Čopov iz Koroške Bele. Potomec hrvaške veje Čopov (iz Karlovca), dunajski dvorni svetnik Anton Tschopp di San Maurelio, je pred več desetletji raziskoval zgodovino svojega rodu in ugotovil, da so se Čopje preselili na Gorenjsko v času reformacije (16. stol.) iz švicarskega Engadina, torej iz dežele, kjer govorijo retoromanski jezik *romaunč*, ki je v kantonu Graubünden priznan kot četrti švicarski uradni jezik. Tu in drugod v Švici je res našel priimke, ki so enaki našemu (Tschopp, Tschop, Gioppi, Cioppi).

To dejstvo nas takoj odvrne od misli, da bi vaš priimek povezovali z našo besedo *čop*, *čopa*, ki ima svoji vzporednici *šop* in *škop* (*nik*) (prim. nem. *Schopf* in stvnem. *scoub*). Poizvedeti moramo, ali obstaja v švicarski retoromanščini občno ime, ki bi bilo lahko izhodišče za lastno ime Čop. To informacijo smo dobili iz slovarja Z. Pallioppi — E. Pallioppi, *Dizionario dels idioms romauntsches...*, Samaden 1895, ki na str. 778 navaja geslo *tschop* (= čop) v pomenu »das

kurze Oberkleid für Männer und Frauen« in opozarja na bavarski *Tschoppen* in ital. (zastar.) *cioppa*; (za podatke se zahvaljujem prof. Pellegriniju iz Padove). Etimološki slovarji (prim. Berneker, *Slavisches etymologisches Wörterbuch* I, str. 459 in 460; Vasmer, *Russisches etym. Wörterbuch* I, str. 433, III, str. 433 in 466; Sławski, *Słownik etymologiczny języka polskiego* I, str. 591) izpeljujejo številne slovanske izraze za kožuhe in druga oblačila (npr. rus. in v dr. sl. jezikih *šuba*, sh. *šubara*, rus. in dr. *župan*, *zipun*, *jubka*, polj. *jupka*, sle. *jopa*, itd.) deloma preko nemščine in francoščine (srvnem. *schube*, *joppe*, *jope*; fr. *jupe*, *jupon*, ipd.) iz skupne italijanske osnove *giubba* (star. *giuppa*) v pomenu *suknja*, *jopa*. Toda tudi *giubba* ni zrastle na italijanskih tleh, ampak je bila izposojena od Arabcev (*džubba* — oblačilo z dolgimi rokavi); od njih je prišla beseda tudi v nekatere jezike Bližnjega in Srednjega vzhoda.

Za ponazoritev naj to gradivo zadošča; upravičeno lahko torej domnevamo, da je dobil engadinski prednik današnjih Čopov (Čóp, Čópa!) svoj priimek po imenitnem površniku (kožuhi), ki ga je nosil, kot so dobili pri nas ali drugod priimke *Kožuh*, *Pelc*, *Šuba*, *Šubin*, *Šubnikov* ipd.

F. Jakopin
Filozofska fakulteta v Ljubljani